

Arrest

nr. 101 408 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 december 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische partner, mevr. E.B., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning afsloot op 8 december 2011.

1.2 Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2011 werd ingediend door:

Naam: K(...) Voorna(a)m(en): M(...) Nationaliteit: Rus Geboorteplaats: Nazran

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Conversaties in de Russische taal: aangezien er geen officiële vertaling werd bijgevoegd kan noch de inhoud, noch de data van deze gesprekken tussen betrokkenen niet worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame relatie.

-Rekeningen van Mobistar dd. september 2010 - maart 2012: op deze facturen werd niet vastgesteld aan wie de betrokken telefoonnummers toebehoren waardoor niet kan worden nagegaan of dit gesprekken tussen de betrokkenen betreft. Bijgevolg kunnen deze facturen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de relatie. Bovendien zijn de documenten te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar voor de aanvraag kennen.

- Foto's met digitale data dd. 05.08.2010, 07.08.2010, 10.08.2010, 12.09.10, 24.09.2010, 03.11.2011 : gezien de recente data van deze foto's tonen deze niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voor de aanvraag ontmoet hebben.

- Foto's met digitale datum dd. 06.03.2009: deze foto's tonen niet aan dat betrokkenen elkaar, twee jaar voor de aanvraag, tenminste drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen tenminste 45 dagen of meer bedragen. Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat op basis van twee foto's de duurzaamheid van de relatie bewezen is.

Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980: 'bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(..)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen:

Uit de voorgelegde beslissing van het OCMW dd. 28.11.2011 en de rekeninguittreksels dd. 30.08.2011-08.03.2012 blijkt dat de partner van betrokkene een leefloon ontvangt.

Uit de beslissing van het OCMW, de rekeninguittreksels en het werkgeversattest van de school Savio-kleuter, blijkt dat de partner van betrokkene 10 à 12u per week werkzaam is met PWA-cheques. Uit rekeninguittreksels kan worden opgemaakt dat zij hiervoor een loon ontvangt tussen €49,20 en €131.20 per maand. Aangezien het leefloon niet in aanmerking wordt genomen en de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie blijkt uit bovenstaand gegevens dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn zoals bepaald in artikel 40ter.

Bijgevolg heeft betrokkene niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en wordt het verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 *juncto* artikel 50, §2, 6° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

"Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat hij voldeed aan de voorwaarde van een relatie van twee jaar.

Terwijl het bewijs van de ononderbroken samenleving vrij is en verzoeker effectief alle stukken heeft voorgelegd waaruit het bewijs van de ononderbroken samenleving blijkt.

Zodat art. 40bis van de Vreemdelingenwet en de artn. 52 en 50 § 2 6° K.B. Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 40bis §2 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

In de praktijk kan het onafgebroken verblijf met elk bewijs geleverd worden, zoals verklaringen van derden en foto's. En net dat werd door verzoeker allemaal bezorgd aan gemeente Ternat: conversaties in de Russische taal tussen verzoeker en zijn partner;

rekeningen van Mobistar september 2010 - maart 2012 met telefoongesprekken met zijn partner; foto's met digitale datum van 2009-2011.

Uit de samenlezing van deze stukken komt ontegensprekelijk vast te staan dat verzoeker weldegelijk een lange en duurzame relatie heeft met mevr. E(...) B(...).

De bestreden beslissing haalt aan dat:

de conversaties niet leesbaar zijn, want in het Russisch; de telefoonnummers onbekend zijn;

de foto's niet als afdoende bewijs kunnen dienen om de voorwaarde van een relatie van twee jaar vast te stellen;

mevr. B(...) te lage eigen inkomsten heeft.

Deze overwegingen zijn foutief, zowel in feite als in rechte, daarmee de voorwaarden uit de artikelen hierboven aangehaald en bijgevolg de materiële motiveringsplicht schendend.

Wat de eerste motivering betreft, merkt verzoeker het volgende op: de conversaties zijn weldegelijk tussen partijen gevoerd; verzoeker is evenwel financieel niet in de mogelijkheid om deze stukken te laten vertalen.

Verder is er weinig discussie over de telefoonnummers mogelijk gezien het nummer van mevr. B(...) er effectief is op vermeld.

Wat de foto's betreft stipt verzoeker aan dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie met alle middelen kan geleverd worden: foto's, briefwisseling, e-mail, telefoon, ontmoetingen, verklaringen, vliegtickets, bewijs dat men samenleeft, geboorteakte van een gemeenschappelijk kind, etc.

Inderdaad, ook de Europese Commissie heeft uitdrukkelijk gesteld dat het bewijs vrij is en dat met alle aspecten rekening dient gehouden te worden.

"Persons who derive their rights under the Directive from being durable partners may be required to present documentary evidence that they are partners of an EU citizen and that the partnership is durable. Evidence may be adduced by any appropriate means.

The requirement of durability of the relationship must be assessed in the light of the objective of the Directive to maintain the unity of the family in a broad sense. National rules on durability of partnership can refer to a minimum amount of time as a criterion for whether a partnership can be considered as durable. However, in this case national rules would need to foresee that other relevant aspects ({...}) are also taken into account."

(Mededeling van de Europese Commissie dd. 02.07.2009, in toepassing van de Richtlijn 2004/38/EC - eigen cursivering)

Vrij vertaald:

"Personen die rechten afleiden uit de Richtlijn uit hoofde van een duurzaam partnerschap kunnen verplicht worden om bewijzen aan te brengen dat zij partner zijn van een EU burger en dat de relatie duurzaam is. Dat bewijs mag aangebracht worden met elk gepast middel.

De vereiste van duurzaamheid van de relatie moet bekeken worden in het licht van het doel van de Richtlijn om de eenheid van de familie in een brede zin te behouden. Nationale regels betreffende de duurzaamheid van het partnerschap kunnen als criterium verwijzen naar een minimumperiode waarbinnen een partnerschap als duurzaam kan beschouwd worden. Hoewel, in dat geval moeten de nationale regels ook voorzien dat andere relevante gegevens in rekening kunnen worden gebracht."

De foto's met digitale datum spreken reeds over 06.03.2009, zijnde ruim twee jaar vóór de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. In combinatie met de meer recente foto's van 05.08.2010 en later blijkt duidelijk dat partijen elkaar reeds lang kennen en waardoor de duurzaamheid van de relatie bewezen wordt.

Er kan dan ook geen enkele discussie bestaan over de langdurige relatie tussen partijen.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat zijn partner weldegelijk werkt, zij het zo'n 10 à 12u/week. Gelet op de strenge voorwaarden uit de Vreemdelingenwet zal zijn partner een extra inspanning doen om een extra inkomen te genereren, bovenop haar normaal loon, wat tegen de pleitzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch het geval zou moeten zijn."

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing bevat verder ook motivering in feite, deze motivering valt uiteen in twee onderdelen.

In het eerste onderdeel van de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat *"de betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben"*. De bestreden beslissing vermeldt de afzonderlijke elementen die de verzoeker heeft aangebracht om de duurzame en stabiele relatie te staven en motiveert op concrete wijze waarom deze elementen dergelijke relatie niet kunnen aantonen.

In het tweede onderdeel van deze beslissing wordt hieraan toegevoegd dat *"betrokkene niet (heeft) aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980: 'bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt"*. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het genoemde artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name omdat de inkomsten van de Belgische partner van de verzoeker enerzijds bestaan uit het leefloon, hetgeen niet in aanmerking kan worden genomen en dat deze referentiepersoon daarnaast slechts een loon ontvangt tussen de 49,20 € en 131,20 € per maand, hetgeen niet toereikend is gezien de vereiste dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 41, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing concludeert op basis van deze tweeledige motivering dat de verzoeker niet heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat het verblijf wordt geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

De verzoeker partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, ligt niet voor.

3.1.2 De verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 52 *juncto* 50, §2, 6° van het vreemdelingenbesluit. Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou schenden, dit terwijl uit de lezing van deze beslissing duidelijk blijkt dat de aanvraag tevens wordt afgewezen omdat de verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoeker betreft zijn grieven voornamelijk op de beoordeling dat de duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet is aangetoond.

Zoals blijkt uit de uiteenzetting onder punt 3.1.1, bevat de bestreden beslissing echter twee onderscheiden, en onafhankelijke redengevingen voor het weigeren van het verblijf aan de verzoeker. De redengeving die betrekking heeft op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is op zich reeds voldoende om het verblijfsrecht aan de verzoeker te weigeren.

Het is immers niet betwist dat de verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn Belgische partner, mevr. E.B.. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet is dan ook van toepassing op de aanvraag van de verzoeker.

Het genoemde artikel 40ter bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 52, §2 en §4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. (...)

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit de samenlezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit volgt dan ook dat het recht op verblijf aan de partner van een Belg niet wordt erkend wanneer de Belg in functie waarvan de aanvraag wordt ingediend, niet aantoonde dat hij of zij over de bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het niet beschikken over de genoemde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is dan ook, op zich genomen, een voldoende grond om het verblijf aan het betrokken familielid van een Belg te weigeren, hetgeen geschiedt door afgifte van een bijlage 20.

In de bestreden beslissing wordt zowel op de voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, krachtens artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van een Belg, als op de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet ingegaan. De bestreden beslissing stelt immers vast dat noch aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden van artikel 40ter van diezelfde wet werd voldaan. Elk van deze beide onderdelen kan in principe een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

Wat de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betreft, stelt de verzoeker in zijn betoog enkel dat zijn partner wel degelijk werkt, zij het 10 à 12 uur per week en dat zij gelet op de strenge voorwaarden van de vreemdelingenwet een extra inspanning zal doen om extra inkomen te genereren. De verzoeker voegt eraan toe dat dit tegen de terechtzitting het geval zal zijn, doch op de terechtzitting worden ter zake geen toelichtingen meer gegeven. Hoe dan ook zouden de stukken of toelichtingen die de verzoeker eventueel dienaangaande ter terechtzitting zou voorleggen, niet in overweging kunnen worden genomen door de Raad. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter, hetgeen impliceert dat hij bij zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met elementen die aan het bestuur niet ter kennis waren en niet ter kennis konden zijn ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Ook met de loutere bewering dat de partner van de verzoeker extra inspanningen zal leveren om bijkomende inkomsten te verwerven, toont de verzoeker niet aan dat het oordeel op datum van de bestreden beslissing omtrent het ontoereikend karakter van deze inkomsten onredelijk of onjuist zou zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet betwist dat de inkomsten van zijn Belgische partner niet voldoende toereikend zijn om te voldoen aan het bepaalde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad is het eens met de motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing worden naar voor gebracht. De vaststellingen die de verweerder doet, zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en er werd ter zake naar recht en redelijkheid geoordeeld dat "betrokkene niet aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980: 'bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag

bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(..)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen:

Uit de voorgelegde beslissing van het OCMW dd. 28.11.2011 en de rekeninguittreksels dd. 30.08.2011-08.03.2012 blijkt dat de partner van betrokkene een leefloon ontvangt.

Uit de beslissing van het OCMW, de rekeninguittreksels en het werkgeversattest van de school Savio-kleuter, blijkt dat de partner van betrokkene 10 à 12u per week werkzaam is met PWA-cheques. Uit rekeninguittreksels kan worden opgemaakt dat zij hiervoor een loon ontvangt tussen €49,20 en €131,20 per maand. Aangezien het leefloon niet in aanmerking wordt genomen en de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie blijkt uit bovenstaand gegevens dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn zoals bepaald in artikel 40ter."

Deze redengeving volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn grieven die enkel de beoordeling in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet viseren. De eventuele gegrondheid van deze grieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden vermits dit het tweede onderdeel van de motivering, gebaseerd op de vereiste bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de bestreden beslissing onverlet laat en dit tweede onderdeel correct en redelijk is en op zich reeds de bestreden weigeringsbeslissing kan verantwoorden. De overwegingen met betrekking tot het al dan niet aangetoond zijn van een stabiele en duurzame relatie zijn overtuigend en de eventuele onwettigheid ervan kan de bestreden beslissing niet vitiëren.

De verzoeker heeft geen belang bij de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 52 *juncto* artikel 50, §2, 6° van het vreemdelingenbesluit

3.1.3 Het eerste middel is, zo het al ontvankelijk is, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

"Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker heeft al verschillende jaren een relatie met zijn partner, mevr. E(...) B(...), met wie hij ondertussen al een jaar samenwoont. Partijen hebben dan ook een verklaring van wettelijke samenleving afgelegd en wensen hun leven verder samen uit te bouwen.

Door de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden."

De verzoeker stelt dat hij reeds verschillende jaren een relatie heeft met Mevrouw B(...) en dat zij beiden wensen hun leven samen verder uit te bouwen. Hij betoogt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hun stabiele gezinsband bruusk verbroken wordt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

“nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Zo er al grond zou zijn om op zicht van de stukken van het administratief dossier aan te nemen dat er *in casu* op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een gezinsleven in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dan dient te worden opgemerkt dat de situatie van de verzoeker een zogenaamd verzoek tot eerste toegang betreft. *In casu* vraagt de verzoekende partij immers de erkenning van het verblijfsrecht als familielid van een Burger van de Unie, met name zijn Belgische partner. Blijkens de stukken van het dossier beschikte de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België, noch bij het indienen van zijn aanvraag op 8 december 2011, noch overigens in de periode die voorafgaat aan het nemen van de bestreden beslissing. Derhalve is de zogenaamde situatie van de “eerste toelating” aan de orde. Er is in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoeker.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht

op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

In casu toont de verzoeker niet concreet aan op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissingen. Door een weigering van verblijf en afgifte van het bevel wordt immers niet verhinderd dat de partner van de verzoeker hem vervoegt in zijn land van herkomst, noch dat zij hem kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied kan betreden. Het is in de gegeven omstandigheden van de zaak bovendien niet ondenkbaar dat mevrouw E.B. de verzoeker in zijn land van herkomst kan vervoegen, zij is blijkens de stukken van het administratief dossier immers in de toenmalige Sovjet-Unie geboren en is ook de Russische taal machtig. De verzoeker toont niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te bestendigen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE